

OSIB

Orquestra Simfònica
Illes Balears

ORQUESTRA FILHARMÒNICA DE MÀLAGA

29.01.2026 | 20.00 H

AUDITORIUM DE PALMA

N. 6

Piano

Alekséi Volodin

Director

José Maria Moreno

Entrades:

Taquilles Auditorium de Palma

www.simfonicadebalears.com

S. Rakhmàninov

Concert núm. 3 per a piano i
orquestra, en re menor, op. 30

P. I. Txaikovski

Simfonia núm. 6 "Patètica", op.74

Govern de les
Illes Balears

orquestafilarmónicamálaga

Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports
Agència d'Estratègia Turística

El Corte Inglés

Programa

55'

**Concert per a piano núm.3 en re menor op.30
Serguei Rakhmàninov (1873-1943)**

Allegro ma non tanto

Intermezzo: Adagio

Finale: Alla breve

20'

Pausa

55'

**Simfonia núm.6 “Patètica”, en si menor, op.74
Piotr I Txaikovski (1840-1893)**

Adagio – Allegro non troppo

Allegro con grazia

Allegro molto vivace

Finale, Adagio lamentoso

Piano, Alekséi Volodin

Director, José Maria Moreno

Orquestra Filharmònica de Màlaga

L'insuportable pes de la melancolia: Rakhmàninov i Txaikovski Bàrbara Duran

a la seda, del tacte gèlid i llis del vidre transparent a la suavitat simple i amorosa de d'una llana preciosa...

Hi ha algunes peces musicals que semblen tenir una textura que gairebé es pot tocar i no solament escoltar. El concert nº 3 de Rakhmàninov (1873-1943) n'és una d'elles: des dels inicis, l'oient gairebé pot sentir a les mans la qualitat orgànica del piano, que passa del vellut

Aquest poderós concert és conegut per ser un dels més difícils del repertori pianístic de tots els temps, i el seu nivell de dificultat es deu a dos factors: el primer, una intensitat emocional que embolcalla l'intèrpret i arrossega l'orquestra; el segon, un entramat pianístic de gran complexitat i amplíssima gradació. L'energia que traspua tot el material musical és enorme, però és curiós com els moments de més càrrega emocional i d'execució més moderada —l'entrada del primer tema, les melodies intimistes del segon o el diàleg entre el piano i moments de lirisme de l'orquestra en el Finale—, són els puntals on l'oient pot recolzar-se per a esbrinar el desenvolupament. Formalment, i de manera molt sintètica, aquest concert en re menor està construït damunt breus motius lírics de densa melangia íntima, i una eclosió de fragments virtuosístics que desenvolupen el material compositiu de manera extrema. Així, al bell mig d'aquests desenvolupaments temàtics de gran densitat, l'aparició de melodies d'una expressivitat profunda marca punts de relaxament que permeten d'enganxar totes les seccions. El tema inicial es presenta d'aquesta manera, amb un acompanyament orquestral mínim que serà, posteriorment, reexposat. És en el segon temps quan torna el protagonisme d'un tema líric, breu però punyent, al qual Rakhmàninov deixa parlar; per a passar al tercer temps: un Finale d'esperit agitat, fulgurant pel seu joc sobre el teclat, i que recorre a alguns dels temes del primer temps per a acabar amb una coda impactant.

Aquesta melancolia compacta, inherent a la identitat pròpia de l'obra, és un dels elements que destil·la també la Sisena Simfonia de Txaikovski (1840-1893). No massa anys separen les vides dels compositors, i ambdós semblen compartir aquesta veta expressiva que sura, sovint, en el seu món musical (tal vegada, una tendència a l'emoció amb segell rus?). Són prou conegudes les circumstàncies de composició d'aquesta simfonia, subtitulada Patètica per suggeriment del germà de Txaikovski, Modest, un dia després de l'estrena el 28 d'octubre de 1893 (que no va ser, precisament, un èxit).

Res no pareixia apuntar a la mort del compositor, la setmana següent, i és aquí on es desfermen les disquisicions: ¿degué beure per accident aigua infectada amb còlera? ¿Va ser un suïcidi, per tal de sortir de la seva relació homosexual amb el fill d'una coneguda família? El cert és que aquestes circumstàncies han marcat, per sempre més, aquesta obra. Però no tot és drama i tristesa: moments de gran tendresa i vivacitat s'alcen enmig de les ombres. El fagot fa una bellíssima introducció al primer temps, una melodia que presenta un dels temes que creix al llarg del primer moviment; el vent-metall anuncia un dels punts àlgids, per a després transitar envers un segon tema on la joia sembla il·luminar l'obscuritat, i anar cap a un vibrant desenvolupament que desplega el poder de l'orquestra en el si d'una construcció formal esplèndida. El segon temps adopta el caràcter quasi d'una dansa amable, diàfana, i que mostra el mestratge de Txaikovski en el tractament rítmic amagat sota l'aparent lleugeresa. El tercer temps és gairebé una marxa rampant, on els vents reforcen l'aire vivaç, dinàmic i àgil... Però, de sobte, tot s'acaba en el quart moviment. Hi ha fonts que suggereixen que Txaikovski va capgirar l'ordre dels dos darrers, però potser, senzillament, volia deixar constància de l'insuportable pes de la melangia. El quart moviment constitueix l'exploració de l'estructura musical des de l'expressivitat dels motius i les seves relacions internes; les propostes i respostes que s'entrellacen (el tema líric de les cordes i el protagonisme de les breus intervencions del vent-metall) van elaborant el teixit formal. La intensitat dramàtica transmesa per la tècnica compositiva és extraordinària, i no troba paral·lelisme en cap altra de les simfonies d'aquell moment.

Aquest insuportable pes de la melancolia serveix, aquí, per a expandir les possibilitats estructurals d'un gènere sagrat com és la simfonia; un camí que Txaikovski explorà en aquesta obra i que seguirien molts compositors després, ja entrat el segle XX.

El insoportable peso de la melancolía: Rajmáninov y Tchaikovsky **Bàrbara Duran**

Algunas piezas musicales parecen tener una textura que casi se puede tocar, y no solamente escuchar. El Concierto núm. 3 de Rajmáninov (1873-1943) es una de ellas: desde el comienzo, el oyente siente en sus manos la cualidad orgánica del piano, que pasa del terciopelo a la seda;

el tacto gélido y liso del cristal transparente; y la suavidad simple y amorosa de una preciosa lana...Este poderoso concierto es conocido por ser uno de los más difíciles del repertorio pianístico de todos los tiempos. Y es que su nivel de dificultad se debe a dos factores: el primero, una intensidad emocional que envuelve al intérprete y arrastra a la orquesta; el segundo, un entramado pianístico de gran complejidad y amplísima gradación. La energía que supura todo el material musical es enorme, aunque es curioso como en los momentos de mayor carga emocional y ejecución más moderada —la entrada del primer tema, las melodías intimistas del segundo o el diálogo entre el piano y los momentos de lirismo de la orquesta en el Finale—, son los puntales en los que el oyente puede apoyarse para averiguar el desarrollo. Formalmente, y de modo muy sintético, este concierto en re menor está construido sobre breves motivos líricos de densa e íntima melancolía, y una eclosión de fragmentos virtuosísticos que desarrollan el material compositivo extremadamente. Así, en medio de dichos desarrollos temáticos de gran densidad, la aparición de melodías de una expresividad profunda marca puntos de relajación que permiten empalmar todas las secciones. El tema inicial se presenta de este modo, con un acompañamiento orquestal mínimo que será, posteriormente, reexpuesto.

Es en el segundo tiempo vuelve el protagonismo de un tema lírico, breve pero punzante, al que Rajmáninov deja hablar para dar paso al tercer tiempo: un Finale de espíritu agitado, fulgurante por su juego sobre el teclado, y que recorre algunos de los temas del primer tiempo para terminar con una impactante coda.

Esta melancolía compacta, inherente en la identidad propia de la obra, es uno de los elementos que destila también la Sexta Sinfonía de Tchaikovsky (1840-1893). No son muchos los años que separan las vidas de ambos compositores, y parecen compartir una corriente expresiva que flota, a menudo, en sus mundos musicales (¿tal vez una tendencia a la emotividad con sello ruso?). Ampliamente conocidas son las circunstancias de composición de esta sinfonía, titulada Patética por sugerencia del hermano de Tchaikovsky, Modesto, un día después de su estreno (28 de octubre de 1893), que no fue precisamente un éxito. Nada parecía augurar la muerte del compositor una semana más tarde, y aquí es donde se desatan las disquisiciones: ¿es que bebió por accidente agua infectada por cólera? ¿fue un suicidio para escapar de su relación homosexual con el hijo de una conocida familia? Lo cierto es que tales circunstancias han marcado ya para siempre la pieza.

Sin embargo, no todo es drama y tristeza: hay momentos de gran vivacidad y ternura que se erigen en medio de las sombras. El fagot ofrece una bellísima introducción al primer tiempo, una melodía que presenta uno de los temas que irán creciendo a lo largo del primer movimiento; el viento-metal anuncia uno de los puntos álgidos para luego transitar hacia un segundo tema, donde el júbilo parece iluminar la oscuridad, y moverse después hasta un vibrante desarrollo que despliega el poder de la orquesta en el sí de una construcción formal espléndida. El segundo tiempo adopta el carácter casi de una danza amable, diáfana, y muestra la maestría de Tchaikovsky en el tratamiento rítmico, oculto bajo la aparente ligereza. El tercer tiempo es casi una marcha rampante, donde los vientos refuerzan el aire vivaz, dinámico y ágil... Pero, de repente, todo acaba en el cuarto movimiento. Algunas fuentes sugieren que Tchaikovsky invirtió el orden de los últimos dos; pero quizá, sencillamente, quiso dejar constancia del insoportable peso de la melancolía. El cuarto movimiento constituye la exploración de la estructura musical desde la expresividad de los motivos y sus relaciones internas; las propuestas y respuestas se entrelazan (el tema lírico de las cuerdas y el protagonismo de las breves intervenciones del viento-metal), y van elaborando el tejido formal. La intensidad dramática transmitida por la técnica compositiva es extraordinaria, y no tiene parangón al compararla con ninguna de las otras sinfonías del momento.

El insoportable peso de la melancolía sirve, aquí, para expandir las posibilidades estructurales del género sagrado de la sinfonía; un camino que empieza a explorar en esta obra Tchaikovsky, y que después, ya entrado el siglo XX, seguirán muchos compositores.

The unbearable weight of melancholy: Rachmaninov and Tchaikovsky Bàrbara Duran

Some music seems to have a texture, to the point that one may touch a piece besides listening to it. This is the case of Piano Concerto No.3 by Rachmaninov (1873-1943): from the beginning, we can almost feel the organic quality of the

piano—which goes from velvet to silk; from the plain, cold touch of transparent glass to the simple and loving feel of a precious wool—, in our hands.

This powerful concert is known to be one of the most difficult within the piano repertoire of all times, and its level of difficulty comes from two factors: firstly, an emotional intensity wrapping the interpreter and dragging the orchestra; secondly, a greatly complex pianistic scheme of very wide gradation. The energy arising from the musical material is huge, but oddly enough the moments with the highest emotional charge and a more moderated execution (the opening of the first theme, the intimist melodies in the second or the dialogue between the piano and the orchestra's lyricism in the Finale), are the pillars which support the listener and help discover the development. Formally, and very synthetically, this concert in D minor is built upon brief lyrical motives of an intimate, dense melancholy, and an eclosion of virtuoso fragments which extremely develop the composition. Thus, right in the middle of greatly dense theme developments, the appearance of melodies with a profound expressivism sets some relaxing points that link all the sections together. The initial theme is presented with a minimal orchestral accompaniment, later re-exhibited. The second time returns prominence to a lyrical theme (brief though poignant), which Rachmaninov deliberately allows; and it moves towards the third movement: a Finale with an agitated spirit, tracing some of the themes from the first time and concluding with a striking Coda.

The compact melody, inherent to the identity of this work, is one of the elements also revealed in the Sixth Symphony by Tchaikovsky (1840-1893). The composers' lives were not separated by many years, and they both seem to share the expressive vein that is often felt around their musical worlds (maybe that signature tendency to emotion in the Russians). The circumstances in which this symphony was composed are well-known. Tchaikovsky's brother, Modest, suggested the nickname Pathétique, the day after its première on the 28th of October 1893 (which wasn't precisely a success). Apparently, nothing foretold the composer's death a week later, and so many hypotheses unleashed: ¿did he drink some water poisoned with cholera by accident? Or did he commit suicide, trying to escape a homosexual love affair with the son of a renowned family? Truth is these circumstances have marked the piece forever. Nevertheless, besides the drama and sadness, moments of great vigour and tenderness raise from the shadows. The bassoon performs a very beautiful introduction in the first bars, a melody presenting the themes growing along the first movement.

The brass announces the peak points; later, it moves towards a second time, where joy seems to illuminate darkness; and, eventually, into a vibrant development unveiling the power of the orchestra, within a splendid formal construction. The second movement almost acquires the character of a kind, diaphanous dance, and displays Tchaikovsky's mastery in the rhythmical treatment (hidden under an apparent lightness). The third movement is somehow a rampant march, where the winds reinforce its lively, dynamic, agile air... But it all ends abruptly in the fourth movement. Some sources suggest that Tchaikovsky may have switched the order of these two last parts; but maybe he just wanted to leave a record of the unbearable weight of melancholy. The fourth movement constitutes the exploration of the musical structure from the expressivism of motives and their internal relations; the propositions and responses intertwine (the lyrical theme of the strings and the importance of the brass' brief interventions) elaborate the formal fabric. The dramatic intensity conveyed through the composition technique is extraordinary, unmatched by any other symphony of the time.

The unbearableness of melancholy's burden serves here to expand the structural possibilities of a sacred genre: the symphony. With this work, Tchaikovsky explored a new path that would be later followed by many composers well into the 20th century.

Alekséi Volodin

piano

Alekséi Volodin

piano

cat

Aplaudit per una manera de tocar altament sensible i una tècnica brillant, Alexei Volodin està molt sol·licitat per les orquestres d'alt nivell. El seu repertori és d'una diversitat extra-ordinària, i va des de Beethoven a Brahms, passant per Txaikovski, Rakhmàninov, Prokófiev i Scriabin, fins a Shchedrin i Medtner. D'entre els compromisos per a la temporada 2024/25, van destacar les actuacions amb l'Orchestre de la Suisse Romande, Orquestra Simfònica de Singapur, Orquestra Simfònica de Bournemouth, Romanian Radio Orchestra, Orquestra Simfònica de Vancouver, Ever-green Symphony Orchestra, Orquestra Simfònica de Haifa, Orquestra d'Extremadura, Saarland State Orchestra de Saarbrücken i l'Orquestra Simfònica de Jerusalem.

En temporades anteriors, havia actuat amb l'Orchestre Symphonique de Montréal, NCPA Orchestra China, BBC Symphony Orchestra, Winnipeg Symphony, Singapore Symphony, NHK Symphony Orchestra, Orchestre de la Suisse Romande, Kyoto Symphony, Orchestre Philharmonique de Strasbourg, Orquestra Simfònica d'Anvers, Orquestra Mariinski, Philharmonia Orchestra i amb la Filharmònica de Sant Petersburg. Ha treballat amb directors com Valery Gergiev, Semyon Bychkov, Stanislav Kochanovsky i Robert Trevino.

Volodin actua sovint en sales com la Wiener Konzerthaus, Carnegie Hall, Wigmore Hall, Palau de la Música de Barcelona, Teatre Mariinski, Philharmonie de París, Alte Oper Frankfurt, Auditori Nacional de Música de Madrid, Zentrum Paul Klee, Muziekgebouw aan 't IJ i la Dresdner Musikfestspiele.

Essent també músic de cambra actiu, col·labora estretament de fa temps amb artistes com Igor Levit, Claire Huangci i Sol Gabetta. També ha actuat amb Janine Jansen, Julian Rachlin i Mischa Maisky; així com amb el Borodin Quartet, Modigliani Quartet, Quartet Casals i Cremona Quartet. Aquesta temporada, compartirà escenari amb Ilya Gringolts, Alban Gerhard i Eldbjørg Hemsing en recitals en format trio; i habitualment treballa amb Olga Pashchenko, Claire Huangci i la seva dona, Edith Peña, en recitals de piano a duo.

El disc més recent de Volodin amb el segell Mariinski inclou el Concert per a Piano núm. 4 de Prokófiev, dirigit per Gergiev. Amb el segell Challenge Classics, el 2013 va publicar un disc amb peces per a solista de Rakhmàninov. També va enregistrar en solitari un àlbum de Schumann, Ravel i Scriabin; i, abans, el seu disc de Chopin guanyà un premi "Choc de Classica", i rebé 5 estrelles a Diapason.

Artista habitual als festivals més coneguts, Volodin ha actuat al Festival Internacional de Música de Cambra Kaposvár, Festival Les nuits du Château de la Moutte, Variations Musicales de Tannay, Bad Kissingen Sommer Festival, La Roque d'Anthéron, Les Rencontres Musicales d'Évian, Festival La Folle Journée, Festival Nits Blanques de Sant Petersburg, Festival Internacional St. Magnus, Interharmony Festival i al Festival de Pasqua de Moscou.

Nascut el 1977 a Leningrad, Alexei Volodin estudià a l'Acadèmia Gnessin de Moscou, i després amb Eliso Virsaladze al Conservatori de Moscou. L'any 2001, va continuar els estudis a l'Acadèmia Internacional de Piano del Llac Como, i va obtenir el reconeixement internacional després de guanyar el Concurs Internacional Géza Anda de Zúric el 2003.

Alexei Volodin és artista en exclusiva de Steinway.

Alekséi Volodin

piano

esp

Aclamado por su manera de tocar altamente sensible y su brillantez técnica, Alexéi Volodin está muy solicitado por las mejores orquestas. Posee un repertorio extraordinariamente variado, desde Beethoven a Brahms pasando por Tchaikovsky, Rajmáninov, Prokófiev y Scriabin, y hasta Shchedrin y Medtner. Entre sus compromisos para la temporada 2024/25 destacaron las actuaciones con la Orchestre de la Suisse Romande, Orquesta Sinfónica de Singapur, Orquesta Sinfónica de Bournemouth, Romanian Radio Orchestra, Orquesta Sinfónica de Vancouver, Evergreen Symphony Orchestra, Orquesta Sinfónica de Haifa, Orquesta de Extremadura, Saarland State Orchestra de Saarbrücken y la Orquesta Sinfónica de Jerusalén.

En temporadas anteriores, ha actuado junto a la Orchestre Symphonique de Montréal, NCPA Orchestra China, BBC Symphony Orchestra, Winnipeg Symphony, Singapore Symphony, NHK Symphony Orchestra, Orchestre de la Suisse Romande, Kyoto Symphony, Orchestre Philharmonique de Strasbourg, Orquesta Sinfónica de Amberes, Orquesta Mariinski, Philharmonia Orchestra y la Filarmónica de San Petersburgo. Ha trabajado con directores como Valery Gergiev, Semyon Bychkov, Stanislav Kochanovsky y Robert Trevino.

Volodin aparece con frecuencia en salas como la Wiener Konzerthaus, Carnegie Hall, Wigmore Hall, Palau de la Música de Barcelona, Teatro Mariinski, Philharmonie de París, Alte Oper Frankfurt, Auditorio Nacional de Música de Madrid, Zentrum Paul Klee, Muziekgebouw aan 't IJ y Dresdner Musikfestspiele.

Siendo también activo como músico de cámara, colabora estrechamente desde hace tiempo con artistas como Igor Levit, Claire Huangci y Sol Gabetta. En el pasado, ha actuado junto a Janine Jansen, Julian Rachlin y Mischa Maisky; así como con el Borodin Quartet, Modigliani Quartet, Cuarteto Casals y Cremona Quartet. Esta temporada compartirá escenario con Ilya Gringolts, Alban Gerhardt y Eldbjørg Hemsing en recitales a trio; y trabaja regularmente con Olga Pashchenko, Claire Huangci y con su mujer, Edith Peña, en recitales de piano a dúo.

El disco más reciente de Volodin con el sello Mariinski incluía el Concierto para Piano núm.4 de Prokófiev, dirigido por Gergiev. Con el sello Challenge Classics, Volodin publicó en 2013 un disco de piezas para solista de Rajmáninov. También grabó en solitario un álbum con piezas de Schumann, Ravel y Scriabin; y antes, su disco de Chopin ganó un premio “Choc de Classica” y recibió 5 estrellas en Diapason.

Habitual de los festivales, Volodin ha actuado en el Festival Internacional de Música de Cámara Kaposvár, Festival Les nuits du Château de la Moutte, Variations Musicales de Tannay, Bad Kissingen Sommer Festival, La Roque d'Anthéron, Les Rencontres Musicales d'Évian, Festival La Folle Journée, Festival Noches Blancas de San Petersburgo, Festival Internacional St. Magnus, Interharmony Festival y el Festival de Pascua de Moscú.

Nacido en 1977 en Leningrado, Alexéi Volodin estudió en la Academia Gnessin de Moscú, y después con Eliso Virsaladze en el Conservatorio de Moscú. En 2001, continuó sus estudios en la Academia Internacional de Piano del Lago Como, y obtuvo el reconocimiento internacional tras su victoria en el Concurso Internacional Géza Anda de Zúrich en 2003.

Alexéi Volodin es artista exclusivo de Steinway.

Alekséi Volodin

piano

eng

Acclaimed for his highly sensitive touch and technical brilliance, Alexei Volodin is in demand by orchestras at the highest level. He possesses an extraordinarily diverse repertoire from Beethoven and Brahms through Tchaikovsky, Rachmaninov, Prokofiev and Scriabin, to Shchedrin and Medtner.

Highlights of the 2024/25 season include performances with Orchestre de la Suisse Romande, Singapore Symphony Orchestra, Bournemouth Symphony Orchestra, Romanian Radio Orchestra, Vancouver Symphony Orchestra, Evergreen Symphony Orchestra, Haifa Symphony Orchestra, Orquestra de Extremadura, Saarland State Orchestra in Saarbrücken, and Jerusalem Symphony Orchestra, among others.

Previous seasons have included performances with Orchestre Symphonique de Montréal, NCPA Orchestra China, BBC Symphony Orchestra, Winnipeg Symphony, Singapore Symphony, NHK Symphony Orchestra, Orchestre de la Suisse Romande, Kyoto Symphony, Orchestre Philharmonique de Strasbourg, Antwerp Symphony Orchestra, The Mariinsky Orchestra, Philharmonia Orchestra, and St Petersburg Philharmonic. He has worked with conductors including Valery Gergiev, Semyon Bychkov, Stanislav Kochanovsky, and Robert Trevino.

Volodin regularly appears in recital in venues such as Wiener Konzerthaus, Carnegie Hall, Wigmore Hall, Barcelona's Palau de la Música, Mariinsky Theatre, Paris' Philharmonie, Alte Oper Frankfurt, Madrid's Auditorio Nacional de Música, Zentrum Paul Klee, Muziekgebouw aan 't IJ, and Dresdner Musikfestspiele.

As an active chamber musician, he has a long-standing collaboration with many artists including Igor Levit, Claire Huangci, and Sol Gabetta. Previous chamber partners include Janine Jansen, Julian Rachlin, and Mischa Maisky, as well as the Borodin Quartet, Modigliani Quartet, Cuarteto Casals and Cremona Quartet. This season he performs with artists such as Ilya Gringolts, Alban Gerhardt, and Eldbjørg Hemsing for trio recitals and regularly works with Olga Pashchenko, Claire Huangci, and his wife Edith Peña for piano duo recitals.

Volodin's latest album with the Mariinsky label was Prokofiev's Piano Concerto No.4, conducted by Gergiev. Recording for Challenge Classics, Volodin's disc of solo Rachmaninov works was released in 2013. He also recorded a solo album of Schumann, Ravel and Scriabin, and his earlier Chopin disc won a Choc de Classica and was awarded five stars by Diapason.

A regular artist at festivals, Volodin has performed at Kaposvár International Chamber Music Festival, Festival Les nuits du Château de la Moutte, Variations Musicales de Tannay, Bad Kissingen Sommer Festival, La Roque d'Anthéron, Les Rencontres Musicales d'Évian, Festi-val La Folle Journée, the White Nights Festival in St Petersburg, St. Magnus International Festival, Interharmony Festival, and the Moscow Easter Festival.

Born in 1977 in Leningrad, Alexei Volodin studied at Moscow's Gnessin Academy and later with Eliso Virsaladze at the Moscow Conservatoire. In 2001, he continued his studies at the International Piano Academy Lake Como and gained international recognition following his victory at the International Géza Anda Competition in Zürich in 2003.

Alexei Volodin is an exclusive Steinway artist.

José Maria Moreno

director

José Maria Moreno

director

cat

És considerat un dels directors espanyols més apassionats, enèrgics i versàtils de la seva generació, i ocupa el càrrec de director Titular i Artístic de l'Orquestra Filharmònica de Màlaga des de la Temporada 2020/21.

Ha dirigit orquestres com la Berliner Symphoniker, Brandenburguer Symphoniker, Augsburger Philharmoniker (Alemanya), Karelian Philharmonic Orchestra (Rússia), Simfònica de Madrid, Simfònica Nacional de Colòmbia, Orquestra de la Comunitat de Madrid, Oviedo Filarmonía, Simfònica de Galícia, Simfònica de les Balears, Orquestra do Norte (Portugal), Orquestra del Gran Teatre del Liceu, Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, les Filharmòniques de Szczecin i Lodz (Polònia), Filharmònica de Zagreb (Croàcia), Filharmònica de Pilsen i North Czech Philharmonic Orchestra (República Txeca), Simfònica de València, Orchestra Regionale Filarmonia Veneta (Itàlia), Pori Sinfonietta (Finlàndia), Simfònica de Navarra, o la Joven Orquesta de la Comunidad de Madrid, entre d'altres. També és director Titular de la Simfònica de Quintana Roo (Mèxic) i Principal director Convidat de l'Orquestra da Opera no Património (Portugal).

Ha treballat amb solistes de renom, com Ainhoa Arteta, Plácido Domingo, Josu de Solaun, Roberto Alagna, Juan Pérez Floristán, Pablo Sáez Villegas, Joan Pons, Leticia Moreno, Carlos Álvarez, Asier Polo, Esther Yoo, José Bros, Clara Jumi-Kang, María José Moreno, Juan Jesús Rodríguez, José María Gallardo del Rey, Pacho Flores, Sergei Sichkov, Ryutaro Suzuki, Sergei Malov, Alejandro Bustamante, Fiorenza Cedolins, Stefania Bonfadelli, Marco Vinco, Manuel Lanza, Clara Mouriz, Vanessa Goikoetxea, Marzio Giosi, Alejandro Roy, Raquel Lojendio, Carmen Solís, Joel Montero, Stefano Palatchi, Hiroko Morita, Cristina Faus, Sabina Puértolas, Sandra Moon, María Luisa Corbacho, Gabriel Ureña, Daniel Casares, Rocío Bázán, Wenting Kang, Stella Grigorian, Ruth Iniesta, Javier Franco, Olafur Sigurdarson, Julie Davies, Cristiana Oliveira i Junhee Kim, entre d'altres.

Nascut a Palma, a Mallorca, va estudiar Direcció d'Orquestra a Espanya i al Conservatori Rimski-Kósakov de Sant Petersburg amb M. Kukuixkin. Va formar-se al Conservatori de València, al Liceu de Barcelona i al Conservatori de les Balears, dels quals va obtenir els títols de Direcció d'Orquestra, Cant, Solfeig, Piano, Harmonia, Contrapunt i Composició. És llicenciat en Dret per la Universitat de les Illes Balears.

Ha ofert òperes, sarsueles, ballets i concerts a Espanya, la Xina, Canadà, Rússia, Mèxic, Colòmbia, Polònia, Croàcia, la República Txeca, Alemanya, Finlàndia, França, Itàlia i Portugal. Cal destacar l'èxit de les seves actuacions a l'Auditori de la Ciutat Prohibida de Beijing, la Berliner Philharmonie, el Hèlsinki Music Center, el Teatro Real, el Liceu de Barcelona, el Colón de Bogotà o el Teatro de la Zarzuela de Madrid. Ha actuat en diverses ocasions amb la presència dels Reis d'Espanya, i va dirigir davant del Papa Joan Pau II a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Tant el públic com la crítica van destacar l'èxit de la seva gestió al capdavant del Teatre Principal de Palma, on va programar les temporades d'òpera, sarsuela, ballet i teatre com a director Artístic i Musical les temporades de 2012 a 2015, amb títols com Carmen, La Bohème, Trovatore, Turandot, Aida, Otello, Tosca, Eugene Onegin, Il Barbiere di Siviglia, Rigoletto, Die Zauberflöte, El Barberillo de Lavapiés, Doña Francisquita, Luisa Fernanda, El Trencaous, Romeu i Julieta, o El Quixot.

Seguint el mestratge de Pedro Valencia, és pioner en la introducció de tècniques de Hun Yuan Taichi Chuan aplicades a la direcció d'orquestra.

Va ser professor d'improvisació, tècnica de direcció, cor i anàlisi del Conservatori Superior de Música de les Balears durant diversos cursos acadèmics.

José María Moreno

director

esp

Considerado como uno de los directores españoles más apasionados, enérgicos y versátiles de su generación, es Director Titular y Artístico de la Orquesta Filarmónica de Málaga desde la Temporada 2020-21.

Ha dirigido orquestas como la Berliner Symphoniker, Brandenburguer Symphoniker, Augsburger Philharmoniker (Alemania), Karelian Philharmonic Orchestra (Rusia), Sinfónica de Madrid, Sinfónica Nacional de Colombia, Orquesta de la Comunidad de Madrid, Oviedo Filarmonía, Sinfónica de Galicia, Sinfónica de las Baleares, Orquesta do Norte (Portugal), Orquesta del Gran Teatre del Liceu, Sinfónica de Barcelona y Nacional de Catalunya, Filarmónicas de Szczecin y Lodz (Polonia), Filarmónica de Zágreb (Croacia), Filarmónica de Pilsen y North Czech Philharmonic Orchestra (Chequia), Sinfónica de Valencia, Orchestra Regionale Filarmonia Veneta (Italia), Pori Sinfonietta (Finlandia), Sinfónica de Navarra, Joven Orquesta de la Comunidad de Madrid, etc.

Es también Director Titular de la Sinfónica de Quintana Roo (México) y Principal Director Invitado de la Orquesta da Opera no Património (Portugal).

Ha trabajado junto a prestigiosos solistas como Ainhoa Arteta, Plácido Domingo, Josu de Solaun, Roberto Alagna, Juan Pérez Floristán, Pablo Sáez Villegas, Joan Pons, Leticia Moreno, Carlos Álvarez, Asier Polo, Esther Yoo, José Bros, Clara Jumi-Kang, María José Moreno, Juan Jesús Rodríguez, José María Gallardo del Rey, Pacho Flores, Sergei Sichkov, Ryutaro Suzuki, Sergei Malov, Alejandro Bustamante, Fiorenza Cedolins, Stefania Bonfadelli, Marco Vinco, Manuel Lanza, Clara Mouriz, Vanessa Goikoetxea, Marzio Giosi, Alejandro Roy, Raquel Lojendio, Carmen Solís, Joel Montero, Stefano Palatchi, Hiroko Morita, Cristina Faus, Sabina Puértolas, Sandra Moon, María Luisa Corbacho, Gabriel Ureña, Daniel Casares, Rocío Bázán, Wenting Kang, Stella Grigorian, Ruth Iniesta, Javier Franco, Olafur Sigurdarson, Julie Davies, Cristiana Oliveira, Junhee Kim, etc.

Nacido en Palma de Mallorca, estudió Dirección de Orquesta en España y en el Conservatorio Rimsky Korsakov de San Petersburgo con M. Kukushkin. Se formó en los Conservatorios de Valencia, Liceo de Barcelona y de las Islas Baleares, obteniendo los Títulos de Dirección de Orquesta, Canto, Solfeo, Piano, Armonía, Contrapunto y Composición. Es Licenciado en Derecho por la Universitat de les Illes Balears.

Ha ofrecido óperas, zarzuelas, ballets y conciertos en España, China, Canadá, Rusia, México, Colombia, Polonia, Croacia, República Checa, Alemania, Finlandia, Francia, Italia y Portugal.

Entre otros, destacan los éxitos de sus actuaciones en el Auditorio de la Ciudad Prohibida de Pekín, en la Berliner Philharmonie, en el Helsinki Music Center, en el Teatro Real, en el Liceu de Barcelona, en el Colón de Bogotá o en el Teatro de la Zarzuela de Madrid.

Ha actuado en varias ocasiones ante los Reyes de España y dirigió ante el Papa Juan Pablo II en la Plaza San Pedro del Vaticano.

Público y crítica destacaron el éxito de su gestión al frente del Teatre Principal de Palma de Mallorca, programando las Temporadas de Ópera, Zarzuela, Ballet y Teatro como Director Artístico y Musical durante las temporadas 2012 a 2015, con títulos como Carmen, La Bohème, Trovatore, Turandot, Aida, Otello, Tosca, Eugene Onegin, Il Barbiere di Siviglia, Rigoletto, Die Zauberflöte, El Barberillo de Lavapiés, Doña Francisquita, Luisa Fernanda, Cascanueces, Romeo y Julieta, Don Quijote, etc.

Bajo las enseñanzas del maestro Pedro Valencia, es pionero en la introducción de técnicas de Hun Yuan Taichi Chuan aplicadas a la técnica de la dirección de orquesta.

Durante varios años fue profesor de improvisación, técnica de dirección, coro y análisis del Conservatorio Superior de Música de Baleares

José María Moreno

conductor

eng

Considered one of the most passionate, energetic and versatile Spanish conductors of his generation, is Music and Artist Director of the Orquesta Filarmónica de Málaga (Spain) since the 2020-21 Season.

He has been frequently invited as guest conductor in several orchestras: Berliner Symphoniker, Brandemburger Symphoniker, Augsburger Philharmoniker (Germany), Karelian Philharmonic Orchestra (Russia), Sinfónica de Madrid, Sinfónica Nacional de Colombia, Orquesta de la Comunidad de Madrid, Oviedo Filarmonía, Sinfónica de Galicia, Szczecin Philharmonic Orchestra (Poland), Lodz Philharmonic Orchestra (Poland), Pilsen Philharmonic Orchestra and North Czech Philharmonic Orchestra (Czech Republic), Zagreb Philharmonic Orchestra (Croatia), Orquesta do Norte (Portugal), Orquesta del Gran Teatre del Liceu, Sinfónica de Barcelona y Nacional de Cataluña, Sinfónica de Valencia, Orchestra Regionale Filarmonia Veneta (Italy), Pori Sinfonietta (Finland), Sinfónica de las Baleares, Joven Orquesta de la Comunidad de Madrid, etc.

He is also the Music Director of the Sinfónica de Quintana Roo (Mexico) and the Principal Guest Conductor of the Orquesta da Opera no Património (Portugal) and the Festival Música Mallorca.

He has worked with prestigious international soloists such as Ainhoa Arteta, Plácido Domingo, Josu de Solaun, Roberto Alagna, Juan Pérez Floristán, Pablo Sáez Villegas, Joan Pons, Leticia Moreno, Carlos Álvarez, Asier Polo, Esther Yoo, José Bros, Clara Jumi-Kang, María José Moreno, Juan Jesús Rodríguez, José María Gallardo del Rey, Sergei Malov, Sabina Puértolas, Pacho Flores, Sergei Sichkov, Ryutaro Suzuki, Alejandro Bustamante, Fiorenza Cedolins, Stefania Bonfadelli, Marco Vinco, Manuel Lanza, Clara Mouriz, Vanessa Goikoetxea, Marzio Giosi, Alejandro Roy, Raquel Lojendio, Carmen Solís, Joel Montero, Stefano Palatchi, Hiroko Morita, Cristina Faus, Sandra Moon, María Luisa Corbacho, Gabriel Ureña, Daniel Casares, Rocío Bazán, Wenting Kang, Stella Grigorian, Ruth Iniesta, Javier Franco, Olafur Sigurdarson, Julie Davies, Cristiana Oliveira, Junhee Kim, etc.

Born in Palma de Mallorca, José María Moreno undertook his initial studies of conducting in Spain, completing advanced studies at the Rimsky-Korsakov conservatory in St. Petersburg with maestro Mijail Kukushkin. José María Moreno owns the title of Superior Professor of Orchestral Conducting (Conservatory of Valencia). He also holds titles of Singing Professor (Liceo Conservatory, Barcelona) and Professor of Theory, Piano, Harmony, Counterpoint and Composition (Conservatory of Balearic Islands). In addition, he is licensed in Law from the Balearic Islands University.

He has conducted operas, zarzuelas, ballets and concerts in Spain, China, Canada, Russia, Mexico, Colombia, Germany, Finland, Poland, Croacia, Czech Republic, France, Italy and Portugal.

It should be highlighted his performances in the Beijin Forbidden City Music Hall, the Berliner Philharmonie, the Helsinki Music Center, the Teatro Real, the Liceu de Barcelona, the Colón de Bogotá or in the Teatro de la Zarzuela in Madrid. José María Moreno has also had the honour of conducting in the presence of the Pope John Paul II in Rome and also before the King and Queen of Spain.

Public and critics have highlighted the success of his leadership of the Teatre Principal of Palma de Mallorca, scheduling seasons of Opera, spanish Operetta, Ballet and Theatre as Artistic and Musical Director from the 2012 to the 2015 with titles such as Carmen, La Bohème, Trovatore, Turandot, Aida, Otello, Tosca, Eugene Onegin, Il Barbiere di Siviglia, Rigoletto, Die Zauberflöte, the Barberillo de Lavapies, Doña Francisquita, Luisa Fernanda, Nutcracker, Romeo and Juliet, Don Quixote, etc.

Under the guidance of Maestro Pedro Valencia, he is a pioneer in introducing techniques of Hun Yuan Tai Chi Chuan applied to the art of conducting.

For several years he has been Professor of Improvisation, Conducting Technique, Choir and Musical Analysis at the Superior Conservatory of the Balearic Islands.

Orquestra Filharmònica de Màlaga

Orquesta Filharmónica de Málaga

cat

L'Orquesta Filharmónica de Málaga va oferir el seu concert inaugural el 14 de febrer de 1991. Aleshores naixia com l'Orquesta Ciutat de Málaga, un consorci entre l'Ajuntament de Málaga i la Junta de Andalucía, i responia a la convicció que una ciutat com Málaga havia de comptar amb una gran orquestra simfònica. Al capdavant de l'Orquesta i del projecte, sis directors titulars han imprès la personalitat pròpia: Octav Calleya, Odón Alonso, Alexander Rahbari, Aldo Ceccato, Edmon Colomer i Manuel Hernández Silva. En l'actualitat, el mestre José María Moreno s'ocupa de la direcció titular i artística.

L'Orquesta Filharmónica de Málaga ha considerat fonamental el fet de no limitar l'activitat a la programació d'abonament, i ha desenvolupat propostes paral·leles molt entusiastes. Juntament amb els enregistraments en CD de repertoris molt diversos, i amb diferents mestres, ha portat a terme els Cicles de Música de Cambra, en paral·lel a la programació simfònica d'abonament; el cicle “La Filarmónica frente al mar”, especialment dissenyat per a nous públics i joves amb especial projecció artística; i la Jove Orquesta Barroca d'Andalusia (JOBA), que va néixer el 2010 com un projecte pedagògic.

L'Excel·lentíssim Ajuntament de Málaga li concedí el “Premi Málaga” per la millor tasca musical de l'any 2001; i l'empresa M Capital, el “Premi de Cultura”; entre altres distincions d'entitats vinculades a la cultura en l'àmbit provincial i nacional. El 2007, la SGAE va concedir-li un premi especial, en reconeixement de la tasca a favor de la música espanyola contemporània. L'OFM ha estat guardonada per Ateneo de Málaga, Asociación Cultural Zegrí, Asociación Malagueña de Escritores “Amigos de Málaga” i l'Asociación Amigos de la OFM, amb motiu del XXV aniversari. L'any 2017, la Diputació de Málaga li concedí la Distinció d'Honor de la Província, pel seu desenvolupament cultural i social al territori.

És l'orquestra resident al Concurs Internacional de Piano “Premio Jaén” i al Concurs Internacional de Piano “Ciudad de Málaga”.

La Junta de Andalucía va concedir-li la “Bandera de Andalucía de las Artes” l'any 2021.

Orquesta Filarmónica de Málaga

esp

La Orquesta Filarmónica de Málaga dio su concierto inaugural el 14 de febrero de 1991. Nació entonces como Orquesta Ciudad de Málaga, un consorcio entre el Ayuntamiento de Málaga y la Junta de Andalucía, y que respondía a la convicción de que una ciudad como Málaga debía contar con una gran orquesta sinfónica. Al frente de la Orquesta, y su proyecto, seis directores titulares han imprimido su propia personalidad: Octav Calleya, Odón Alonso, Alexander Rahbari, Aldo Ceccato, Edmon Colomer y Manuel Hernández Silva.

Actualmente, ostenta la dirección titular y artística el maestro José María Moreno. La Orquesta Filarmónica de Málaga ha creído fundamental no limitar su actividad a la programación de abono y ha desplegado entusiastas propuestas paralelas. Junto a grabaciones en CD de repertorios de índole muy diversa, y con distintos maestros, hay que añadir dos Ciclos de Música de Cámara, paralelos a su programación sinfónica de abono, su ciclo La Filarmónica frente al mar, especialmente diseñado para nuevos públicos y jóvenes de especial proyección artística y la Joven Orquesta Barroca de Andalucía (JOBA) que nace en 2010 como un proyecto pedagógico.

El Excmo. Ayuntamiento de Málaga le otorgó el “Premio Málaga” a la mejor labor musical del año 2001 y la Empresa M Capital su Premio de Cultura, entre otras distinciones de diversas entidades asociadas a la cultura a nivel provincial y nacional.

La SGAE concedió a la Orquesta un premio especial en 2007, en reconocimiento a su labor desarrollada en pro de la música española contemporánea.

La OFM ha sido premiada por el Ateneo de Málaga, la Asociación Cultural Zegrí, la Asociación Malagueña de Escritores “Amigos de Málaga” y la Asociación Amigos de la OFM en reconocimiento a su XXV Aniversario.

En 2017 la Diputación de Málaga concedió a la OFM la Distinción de Honor de la Provincia por el desarrollo cultural y social en la provincia.

Es Orquesta Residente del Concurso Internacional de Piano “Premio Jaén” y del Concurso Internacional de Piano Ciudad de Málaga.

La Junta de Andalucía le concedió la Bandera de Andalucía de las Artes 2021.

Orquesta Filarmónica de Málaga

eng

The Málaga Philharmonic Orchestra (OFM) offered their debut concert on the 14th of February 1991. Back then, it was born as the “Orquesta Ciudad de Málaga”, a consortium between the city council Ayuntamiento de Málaga and the regional government Junta de Andalucía, to provide the city with a well-deserved great symphony orchestra.

Since then, six title directors and conductors have left their personal imprint, leading the OFM and the whole project: Octav Calleya, Odón Alonso, Alexander Rahbari, Aldo Ceccato, Edmon Colomer and Manuel Hernández Silva. Maestro José María Moreno is the current Title conductor and Artistic director.

The OFM considers it fundamental not to limit their activity to the season-ticket programme, and therefore develops very enthusiastic parallel proposals. Along with their CD recordings of a widely varied repertoire, and with different maestros, they carry out a chamber music series: “La Filarmónica frente al mar” (the Philharmonic by the sea), especially targeting new audiences and the youth with artistic prospects; and the Young Baroque Orchestra of Andalusia (JOBA), which was born in 2010 as an educational project.

Ayuntamiento de Málaga awarded them with the “Premio Málaga” for best musical endeavour in 2001; and the company M Capital, with their “Premio de Cultura”. Amongst other local and national distinctions from cultural organizations, the OFM received a special price from the Spanish authors’ rights entity SGAE, in 2007, to acknowledge their work with Spanish contemporary music; and recognitions from Ateneo de Málaga, Asociación Cultural Zegrí, Asociación Malagueña de Escritores “Amigos de Málaga” and the Asociación Amigos de la OFM, on its 25th anniversary. In 2017, the provincial council Diputación de Málaga awarded the orchestra with their Distinction of Honour, for the project’s cultural and social development in the territory.

The OFM is resident orchestra at the International Piano Contest “Premio Jaén”, and at the International Piano Contest “Ciudad de Málaga”.

Junta de Andalucía awarded them with the “Bandera de Andalucía de las Artes” in 2021.

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració
Gala Martin Riva, cap de producció (interí)
Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical
Maria del Mar Furió, serveis artístics
Juan Ramon Garcia, faristoler
Aina Gayart, auxiliar
Francisca Pallicer, auxiliar
Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts
María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports
Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports
Bartomeu Riera, director adjunt IEB
Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

Govern de les Illes Balears
Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Fundació Orquestra Simfònica

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Agència d'Estratègia Turística

